

да дойда, а за сега ще пообиколя градътъ, за да изпълни заповѣдта на пашата. Дадохме му по едно кѣйме сто гр. бакшишиъ; та той ся повърна да обикаля градътъ, а ние ся заключихме. Въ двора як. попъ Михаилъ като разказваше на хората, да благодарятъ на Султана и тѣ зяпнали да го слушатъ, веднага чуваме единъ женски писъкъ като отъ небото да слиза въ Петкова дворъ, въ когото влѣзли тамъ двама башибозука за да обиратъ; та въ това врѣме азъ (Слави Калчовъ) съ шапка въ ржка хувнжхъ и извикахъ назадъ чаушена, който подпомогнатъ и отъ върнатия солдатинъ, пристигатъ и доста добръ набиватъ тия башибозука и ги испжждатъ. Чаушена дордѣ още не бѣше излѣзълъ изъ вратата, Пашатата пратилъ още единъ, мюлязименъ и двама солдати да ни пазятъ, който ни извѣсти, че пашата заповѣдалъ чрѣзъ караулъ да излѣзатъ хората съ всичкото си и да идатъ на станцията. Тамъ пашата ни срѣщна и попита всичкитѣ хора поленичка: Кѣде ще идите сега?—Петко му отговаря: че искатъ да идатъ при комшиитѣ си въ Едирне.—Пашата подиръ туй каза: „мени ако слушате недейте отива тамъ; защото на нашитѣ мисльта е друга; но на което село искате да ви дамъ караулъ, да ви пази тамъ, и ако видитѣ усилно, да можете да избѣгате. Послѣ полегка продума на Петко П. Костовъ по руски „вне най хубавото ако искате, замръкнете тукъ, гдѣто да ви дамъ на 100 или на 200 души. Караулъ до горпето село и оттамъ нататкъ, правете каквото знайте“.

—А Петко му каза: азъ по московски незная, кажи ми по турски за да разумѣя.—И тѣй като не са споразумѣхме и не го послушахме, вечерьта ни качи и испрати съ трена въ Едирне, като каза: бурасж затж бююкъ кавга олжджакъсензе ичи евлятларъ даха ей едирнидее гидесжижзъ.“

И тѣй депотацията, като измолва отъ намѣстника на Реуфъ паша Мехмедъ Черкезъ паша позволение да идатъ до станцията пазени съ караулъ отъ редовната войска съ женитѣ си, съ дѣцата си, съ дрѣхитѣ и движимитѣ си имущество, пристигатъ тамъ и са прѣдставятъ прѣдъ него, който дипломатически ги попиталъ: «Тукъ ли искате да